

С.Н. ЛАЗАРЕВ – ИНТЕРВЈУ

Објављено 28.01.2010.

С.Н. Лазарев, аутор књига „Дијагностика карме“, светски је познат биоенергетичар. Још пре 15 година прославио се способношћу да прецизно дијагностикује здравствено стање човека, да види органе и да их успешно лечи рукама. Но, одрекао се тога када је увидео да је поље одређеног органа и тела у целини, одређено човековом кармом, која је директно повезана са човековим погледом на свет, карактером и поступцима. Механичко чишћење човековог поља у почетку може дати добре резултате, али ако се при томе не мења његов карактер касније може доћи до још већих несрећа и болести, како код исцелитеља тако и код пацијента. Лазарев је створио чврст, јасан систем, захваљујући коме човек може сам да очисти своје поље и да се излечи. Он се сам излечио од рака и помогао у томе, и у многим другим стварима, великом броју људи.

Укратко, основни његови постулати су: основно је колико човек има Љубави у Души и колико је вођен Безусловном Љубављу у свом животу. Све што човек стави изнад Љубави према Богу, доноси му несрећу и на крају то губи.

Ови постулати су веома слични ономе што сам учио и што практикујем. За време његових ретких посета Израелу сатима смо о овоме разговарали. Када је последњи пут долазио у Израел,

издвојио сам неколико слободних дана и спокојном амбијенту Мртвог мора претресли смо многе теме. Показао се као изузетно занимљив сабеседник, са веома широким погледом на свет и интересовањима, који уме да слуша и који је отворен за све ново. У једном тренутку сам пожело да део свега овога чују и други људи. Предложио сам Сергеју Николајевичу да део разговора објавим као интервју и он се са тим сложио (иако то чини веома ретко). И тако, сели смо у ауто, укључио сам микрофон и почео да постављам питања која су по мени могла да буду занимљива читаоцима. Пролазили смо кроз предиван крајолик Јеврејске пустиње, која нас је још више усмреавала ка философском расположењу....

Лазарев: Да би се човек променио мора да ограничи своје жеље. Пошто су сви системи усмерени ка испуњавању скривених човекових жеља, они већ у себи, у својој бити, онемогућавају његову способности да се промени. Зато људи читају гигантску количину литературе која обрађује ту тему, но њихови резултати су све гори. Да, човек може себе убедити у шта год хоће, но његова енергетика се погоршава.

На спољашњем нивоу човек може радити милион година, пре или касније то ће ући унутра. Но, боље је мењати се реално, изнутра, али није свако за то спреман. Многи су спремни на свакакве подвиге, само да се не би реално променили. Да, ја то и на себи видим. Недавно сам схватио да не треба очекивати да нешто добијеш бесплатно. Увек сам хтео да купим јевтине, а добре ствари, али сам тек недавно себи признао да је вампирizam очекивати да је добра ствар јевтина. То значи да хоћу да платим мање него што треба, то значи да хоћу да украдем.

Питање: На једном од првих предавања у Израелу говорили сте да Израел везан за срећну судбину три пута више од смртоносног нивоа?

Лазарев: Да, то је било пре свега овога, пре интифаде.

Питање: Сада кажете да је боље....?

Лазарев: Уопшетно, да.

Питање: Надам се да је тако и захваљујем Вам. У последње време Ваше књиге су почеле брзо да се продају у књижарама?

Лазарев: Ствар је у томе да делују. То јест, чак и ако мали број људи прима информацију, њихова фреквенција иде на fine планове, и то даје одређени ефекат.

Питање: Да ли можете укратко рећи како сте дошли до тога чиме се сада бавите?

Лазарев: Шта то значи „дошао“? Човека су узели за руку, повели и он је до нечега дошао? Када је интуиција снажна, непрестано активна, ситуација управља – то се види. Шта значи „дошао“... идем!

Питање: Да ли имате неке везе са науком?

Лазарев: Наука посматра ствари кроз експериментално искуство, на основу експеримента. То је дозвола за рад, сва та научна истраживања су огромна рутина и по правилу служе да би се заштитиле дисертације, а не да се направи пробој. А пробоји се дешавају зхваљујући ентузијазму, енергији, оригиналној концепцији, на школским апаратима. Затим, када се нешто утврди, да би се доказало да све то ради ми смо смислили откриће. Откриће је давно учињено, једноставно је било потребно ојачати га материјалном базом. Закључци до којих сам долазио током последњих десет година сада се доказују, на њима праве дисертације академици, психолози, физиолози.. итд. Зашто да се ја мучим, када други то доста успешно раде. Мој посао је да откријем, а они ће већ, прочитавши моје књиге, на научној бази доказати моја

истраживања. Но, природно, они су „открили“ јер су до тога дошли научним приступом. Они имају право да се називају проналазачима. Саму идеју не можеш заштити патентом.

Открио сам да дете мења пол у првим месецима трудноће, тада је то било страшно. Научници у Америци су извршили испитивање и то доказали. Затим сам говорио да црева прва примају информацију. Говорили су да је то потпуна бесмислица. Сада су доказали да црева, као и желудац – нервни центри соларног плексуса – раде као други, а понекад и први мозак. Они имају апаратуру, имају све, осим идеја. Тако да је то подела рада – што и није тако лоше.

Питање: На такав или сличне начине, наука се све више приближава идеалистичким позицијама?

Лазарев: Мислим да то нису идеалистичке позиције, наука улази у ону зону којом је раније владала религија. Када улазимо у истраживање финих планова, наука и религија, на крају, раде заједно. То је она тема, у којој су и религија и наука у другом плану. Религија је донела одређене закључке на основу истраживања појединих мистика који су улазили у fine планове. А наука данас то ради апаратима. Но, закључци су практично исти.

Питање: Ваш основни закључак је: главни човек циљ треба да буде љубав према Богу. Шта год да човек стави изнад Божанске, Безусловне Љубави, Вациона ће га на неки начин подучити шта је најважније. И ми долазимо у овај свет да би накупили и развили Божанску Љубав. Али за многе ово је неразумљиво...?

Лазарев: Сви циљеви треба да се обједине у један. Ако тај главни циљ није у сагласности са циљем Вационе, природно долази до уништења. То је природно. Ћелија ради за себе, мисли само на себе, али команде организма беспоговорно испуњава, не разуме их, не објашњава, просто тако треба. Тако и човек треба

да поступа са Божанском логиком. Ако је она несхватљива, то не значи да се ње треба одрећи.

Питање: Многи, пре читања Ваших књига, у Бога нису веровали, и када читају о томе да Бога треба волети, њима то звучи сасвим апстрактно. Понекад сам слушао да говоре: „Да, за тако нешто треба живети у манастиру“.

Лазарев: У људској љубав, љубави према новцу, љубави према јелу, љубави према ближњем, увек постоји љубав према Божанском. Сваки вектор у себи садржи главни вектор, главну суштину. Свака ситуација која се у Васциони одиграва у себи носи део првобитног узрока. Тако, уколико човек, уколико његова љубав, мање зависи од новца, од среће, од жеља - утолико је он ближе Божанском. То јест, љубав према Богу је сједињавање са Богом, осећање да смо са Богом једно, а ми се са Богом сједињујемо кроз љубав. Како изгледа та љубав? Што је мање у њој услова, захтева, страхова итд, то јест што мање љубав сраста са површинским слојевима, то је више у њој Божанског. Рецмо, човек воли новац. Сутра ће сазнати да су га покрали, да је сав новац изгубио. Ако је љубав сачувао, значи у њему има Божанске љубави. Она се из људске претворила у Божанску. Ако је он, међутим, после крађе отишао и обесио се, значи његова је љубав била чиста везаност. То јест, људска љубав се у основи састоји из везаности, жеља да се оствари корист, да се што више има за себе. Божанска љубав се састоји из давања. Што више дајемо лакше ћемо осетити Божанску љубав. Зато циције могу милион година да читају о Божанској Љубави, па ипак никада неће схватити шта је то.

Човек осећа и схвата шта је то Божанска љубав не онда када добија новац, већ онда када нешто губи, пре свега када губи живот. Људи који почињу да умиру, осећају своју смрт. Код многих од њих јавља се вера у Бога и осећање да та несхватљива љубав према Творцу постаје реланост, а сопствени живот

изгледа као илузија, и осећање љубави и везаности нестају; јер љубав може да осети само човек који уме да губи, који се одриче људских вредности. Човек који за почетак пости, гладује, брине се о ближњем, којем је давање пријатније него узимање, за таквог човека мистична, несхватљива Љубав може постати реалност. Ако човек хоће само да узима, уколико не жели да се стара о другима, ако је себичан, ако је за њега благостање... ако је за њега комад хлеба или комад злата, главни циљ, такав човек неће разумети шта је то Љубав према Богу.

Питање: То, о чему сте сада говорили у принципу је познато. Али у Вашим открићима, провлачи се револуционарна мисао да се човек може бавити религиозном и духовном праксом, да може бити продуховљена личност, а да то буде штетно за њега и његову душу, а затим, касније ће и његово тело ће због тога страдати?

Лазарев: Од тога душа неће страдати, једноставно духовна, религиозна пракса не гарантује чистоћу душе, о томе је реч. Јер за нас су материјално – новац, јело и Божанско увек у некој мери били супротности. А духовност и Божанско се никада нису сматрали супротностима. А свака, чак и најузвишенија духовност, свеједно је људска, што значи да не може бити идентична са Божанским. Значи, дешавају се исти процеси. Ако човек почиње да се клања парчету хлеба, или новцу, или својим принципима – механизам је један те исти. Само лакше је одрећи се новца и хлеба него духовности, способности, интелекта.

Питање: То значи да чак понекад може бити штетно ако се човек строго придржава неких религиозних правила, или строго следи неке езотеријске постулате...?

Лазарев: Није сасвим тако. Ако човек строго следи своју финансијску политику, зарађује новац, гомила га, пушта га у оптицај, то је нормално, то му никада неће нанети штету. Штета

ће настати само онда када за њега све то постане приоритет и када се он због новца може одрећи љубави према ближњем, деце, уопште осећања љубави. Када унутра, у њему, дође до замене оријетира, онда постаје опасно. То јест, док је новац у другом плану, док човек може да се ради љубави одрекне новца, док је спреман да га жртвује, није страшно. Иста ствар је са духовношћу. Шта то значи спремност да се жртвује духовност? То је спремност да се опрсти ономе ко није у праву, то је осећање да је љубав важнија од исправности и праведности. А када је праведност важнија од љубави, већ је реч о приоритету духовности. Када се човек бави духовном или религиозном праксом и љубав ставља на друго место, тада све може кренти на његову штету. То се дешава религиозним фанатицима којима су духовни или религиозни закони важнији од живота, љубави, било чега. То се дешава и људима са високом принципијелношћу, којима су питања морала важнија од човека, нека човек умре, но морал мора бити изнад свега. То је та једва приметна црта која, када се пређе, човека неприметно одвја од Бога и од Љубави, у корист његових концепција, ради његовог духовног богатства.

Питање: Понекад сам сретао људе који су имали озбиљних психичких проблема; иако нису били религиозни фанатици, били су усмерени на неке езотеријске, мистичне, по правилу источњачке правце.

Лазарев: Ево погледајте, ученик је дошао у први разред да учи, затим треба да иде у други, трећи... На одмору му прилази пријатељ и каже: „Знаш, ја сам прешао у суседни институт, на трећи курс, тако се каже! Пљуни на ту школу, није ти потребна, хајде на институт да учиш“. Резултат је јасан. Дакле, за езотеријска знања која су пре свега дошла са истока, из Индије, потребно је да човек буде емоционално припремљен да би их прихватио и релно схватио ту информацију. Да би говорили од

некаквим финим плановима, о улажењу у астралне светове, о контакту са другим световима, о летењу у сну и на јави, итд, потребно је имати неколико разреда основног образовања. Тих неколико разреда основног образовања су довођење себе у ред на емоционалном плану – тј. одсуство мржње, зависти, увредљивости, похлепности, унинија, страхова, сажалења, хармонија са околним светом. Када је душа хармонична, када у души нема агресивности, тада она неће сићи с ума када се попне на fine планове. А та школа, та припрема је емоционални раст из разреда у разред. А многи езотеристи предлажу као прво, у неком степену осиромашену информацију. Као друго, та информација је неспојива са човеком који наставља да се вређа, похлепан је, пун зависти, и та га информација једноставно убија. Значи, како се завршава то његово посвећивање у езотеријске тајне? Тако што ће се он затворити за ту информацију, годинама ће ићи у те школе и никакав резултат на њему се неће видети, и то ће бити спас за њега. Зато већина школа, дајући некаква знања, у суштини ученицима нису давали ништа, осим одређене гомиле проблема. Из првог разреда, теоријски је могуће прећи на универзитет, али то није за свакога.

Питање: А које емоције и мисли, у савременом друштву по Вама, наносе највише штете Божанској, Безусловној Љубави?

Лазарев: Ствар је у следећем: што смо ближи љубави то су агресивна осећања опаснија. Значи, најопасније су емоције према оним које волимо; те емоције су мржња, осуђивање, увређеност према родитељима, браћи, сестрама, себи, деци, вољеном човеку или жени. То јест, када завидимо или смо увређени на некога „из суседног села“, то је једно. Када смо увређени на родитеље или себе саме, то је катастрофално. Дакле, није ствар у самој емоцији, већ према коме је испољавамо.

Питање: Читао сам, да су многи философи говорили да је теже (за)волети свога ближњег, са којим живиш, него цео свет.

Лазарев: Управо кроз најближе ти дају највећи бол. Што је више љубави, утолико је потребно и веће очишћење. Божанско се увек мора чистити од људског. Према томе, када стално осећамо велику љубав, заједно са њом мора да постоји и бол; зато нам преко блиских људи и долази највише боли. У мери у којој смо спремни да прихватимо тај бол, помоћи ћемо и себи и њима. Ствар је у следећем: бол је одвезивање. Овде је веома важно правилно реаговати на бол. У првом реду потребно је сачувати своје Божанско када губимо људско, то јест, сачувати добордушност, умети опростити. Друго – васпитавање себе и другог. Ако не регулирамо на бол, то је просто депресија. А на сваки стрес треба реаговати, али правилно. Ако ми се нешто не свиђа то треба сам да променим. Сетите се да је најбоља промена увек сопствена промена; јер моје психолошко стање је и стање мога поља. А моје поље одређује шта ће се десити. То јест, цео узрочно-последични механизам у свету око нас је повезан, како се показало, са унутрашњим стањем човека. Око мене се дешава оно какав сам унутра.

Питање: Многи док слушају о Богу, постављају следеће питање: зашто је Бог тако неправедан, неко болује и страда иако је добар човек, иде у цркву, све ради, а има тако несрећну судбину, а његов сусед криминалац богат је и здрав?

Лазарев: Прво треба одредити шта је то праведност. Праведност човек сам ствара. Одакле је он узима? Читао је Библију, рецимо у Старом Завету пише, да уколико испуњаваш све Божије заповести, твој род ће се продужити, бићеш здрав, нећеш боловати. То је шаблон, то можемо видети и у староиндијској философији. Ако си издао, украо, бићеш за то кажњен или у овом или у неком наредном животу. Значи имамо два објашњења: 1. Бог је неправедан. 2. Бог је праведан, само

ми ту праведност не разумемо. Дакле, или се у прошлим животима дешавало нешто што сада отплаћујеш, или то иде у fine планове, које не видиш, но они су у теби присутни. Може се и без прошлих живота све објаснити. Постоји породично негативно наслеђе, и оно може бити у несагласности са спољашњим стањем човека. Али оно што нам се догађа није одређено нашим спољашњим нивом свести, већ нашим најдубљим нивоом. И тамо често нисмо онакви какви смо споља. И нама се дешава оно што носимо дубоко у себи. Зато да би одговорили да ли је Бог праведан или није, треба прво поставити питање шта је то праведност. Ако пођемо од Божанске логике праведност је једно: човек који иде ка Богу биће под Његовом заштитом, а онај који иде од Бога неће бити заштићен. Да ли је то праведно? Да, то је праведно. О томе се говори у Старом Завету? Да! Управо у Старом Завету, а не у источним учењима. Шта то значи ићи ка Богу? Бога спознајемо кроз осећање Љубави. Значи, док нам је осећање Љубави важније од материјалних и духовних вредности, важније од живота, развијаћемо се. И Божанска логика ће радити за љубав. Људска логика ради за наше благостање, за наше тело, за наш живот. Зато када нешто радимо да би зарадили нека добра, да их добили од Бога, вређамо се зашто је Бог неправедан, зашто нас ограничава, зашто повређује наше тело. Често, повређујући нам тело, Бог спасава нашу душу и наше осећање љубави. Зато је Бог апсолутно праведан, било да је реч о чувању Божанске љубави, било да је реч о нашим најдубљим духовним структурама, а пошто их не можемо увек, тачније, готово никада, видети, то значи да не можемо схватити у потпуности Божанску логику. А веровати због тога и постављати захтеве због тога Богу – бесмислено је. Логика љубави је неразрушава, она је вечна. Ми смо из Бога изашли и Богу се враћамо. Према томе, ако имамо проблема са телом значи да нам недостаје љубави. Ако је

човекова душа хармонична, иако се споља гледано недостојно понаша, у некој мери ће бити заштићен. Међутим, када се дуго понашамо тако на спољашњем нивоу, то ће на крају ући унутра. Зато ће пре или после подлац пожњети плодове своје сетве, ако се одрекао Љубави ради новца, духовних вредности, ако је осуђивао друге људе... пре или касније осуђен је на проблеме.

Питање: Већ сте писали да је осећање Љубави у материјалном свету најбоље испољено кроз љубав мајке према свом детету. То јест, мајчинска љубав је прилично безусловна, али са друге стране, писали сте да су понекад родитељи беспотребно везани за дете и да га обожавају. Може ли бити превише родитељске љубави или везаности?

Лазарев: Везаности је увек превише, чак и када је минимална, а Љубави никад није превише. У чему је суштина? Којим принципима је мајка вођена у својој љубави према детету? Чему хоће да га научи, како га васпитава? Ова питања треба себи да постави свака мајка.

Питање: А како уочити ту границу између љубави и везаности за дете?

Лазарев: Ако човек има неправилан поглед на свет, његов однос према другим људима не може бити хармоничан. Волећи своје дете таква мајка ће га несвесно убијати.

Питање: У којим случајевима се то догађа?

Лазарев: Мајка треба да се запита шта хоће да види код детета? Шта она добија од њега? И ако она хоће да дете буде паметније од ње, да настави њен ум, способности итд.. она ће од детета очекивати да буде способно, да развија своје способности и усредсредиће га на способности. Ако мајка хоће да дете добро живи, усредсредиће се на његов живот. Трудиће се да побољша његов живот дајући му новац, јело, пажњу, добру одећу, све је то

побољашње, јачање живота. Што се више усредсређује на његов живот или способности, више руши и његов живот и његове способности. То јест, како треба да се односимо према другом човеку? У Библији, у Новом Завету је речено: „односите се прам другом човеку онако како хоћете да се он односи према вама“. У Старом Завету се налази иста мисао.

Питање: У Мидрашима се говори да су јеврејског мудраца Хилела питали да ли може да објасни суштину Торе док човек стоји на једној нози? Он је одговорио: „Могу, суштина Торе је да се човек односи према ближњем као према себи самом, а остало су просто коментари на то“.

Лазарев: Ствар је у томе да се у Новом Завету понавља много тога из Старог Завета, али са нагласком на друге ствари. Но, смисао је у томе да се потпуно исправна тврдња од пре 3000 година, данас мора кориговати. Дакле, према другоме се треба односити као према себи самоме. Шта то значи? То значи да треба уклонити сваку завист, мржњу, агресивност. То јест, овде је испуњена прва функција – заустављање агресивности, претензија, лоповлука и сл. И та функција је испуњена, логично? Друга функција – када нема мржње треба ићи ка љубави. Како ићи ка љубави? Овде већ почиње унеколико другачији приступ. Ка љубави се иде кроз ограничавање, суздржавање, а негде има и грубости. Како дакле ми треба да се односимо према другом човеку? Онако као што се односимо према себи, прво. И друго – тако да му помогнемо да осети своју Божанственост. А да би то постигли имамо право, ако је то наше дете, да га не кљукамо и обасипамо разним стварима, већ насупрот томе, да га ограничавамо, кажњавамо и непрестано при томе волимо. А ако се мајка понаша према детету само онако како она хоће да се оно односи према њој? Она би хтела да је носе на рукама, љубе, засипају слаткишима – и ако то ради са дететом онда га убија, онда га везује за људско. Значи фраза „односи се према другоме

онако како хоћеш да се други односи према теби“ данас није потпуна. Она не говори како човек треба да се односи према другоме. Ми смо дужни да развијемо и осећамо у себи Божанско и да помажемо да то осете и наша деца, наши пријатељи, наши ближњи. И овде постаје јасно оно што је Христос говорио: „Највећи човекови непријатељи су његови укућани(ближњи)“. То јест они који те засипају, који ти се клањају, који се везују за тебе, могу несвесно нанети велику штету твојој души. Тако родитељи несвесно наносе штету својој деци. Према томе, мајка мора да зна да воли и истовремено да држи дистанцу према детету. Шта су раније краљеви радили? Када би видели да се род изопачује, да би га спасили, наследника, будућег краља, као дете су давали на чување и васпитавање некој сељачкој породици у којој је он био понижен у својим амбицијама, јелу итд, и то му је омогућавало да постане хармоничан човек. Али краљ не жели да се према њему односе као према сељаку, он то не би дозволио, зашто онда своје дете шаље у сељачку породицу? Зато што је краљ већ краљ, а дете(принц) још није краљ. Дакле, ми смо сада другачији и морамо да ширмо и повећавамо разумевање, схватање, како се односити према другоме. Ја хоћу да имам веће способности, бољи живот, но све је то људско. Али нећу да мој живот буде унижен, нећу да болујем, нећу да умрем. Али управо то чисти моју душу. Ако само хоћу да живим богато и срећно, са тим ће се паралелно појвити и неко ко ће ме покрасти, издати, донети ми невољу, болест. Ако не желим да добровољно идем ка Богу, помоћиће ми кроз бол. Да ли значи да је бол нужан у односима међу људима? Нужан је! Дозираан бол је неопходан. Управо он одвезује од стабилности, од везаности итд. Зато мајка која хоће да правилно васпита своје дете мора да зна да створи атмосферу у којој ће оно касније живети. Она мора да зна да му нанесе бол, да буде у некој мери неправедна итд и да га учи да пролази кроз то.

Питање: На једном предавању сте говорили, и то је узгред, у складу са источним и будистичким учењима, да женино понашање одређује 80% стања мушкарца који живи са њом, да је жена душа породице. То јест, на жени лежи већи део духовне одговорности.

Лазарев: Одговорности – никако. Појам одговорности у себи већ садржи захтев. Када нешто хоћемо да схватимо полазећи са позиције захтева никада ништа нећемо разумети. Шта је породица? То је савез људи направљен да би се родила деца и продужио род. Ко рађа? Жена. Значи, пре свега породица је жена, и то је све. Никаква одговорност, никакви захтеви, услови, то је биолошки тако, прво. И друго – да би родила, жени је потребна допунска енергија, моћнија него што је код мушкарца. Бог даје жени много снажнију енергетику, на њу се деца ослањају. Видео сам много пута када се жена сувише бави послом како деца почињу да се разбољевају. То није случајно. Дакле, пошто је енергетика жене снажнија, она на тај начин утиче на децу, и кроз децу и кроз себе, утиче на мужа. Зато је нехармонична жена проблем у породици и проблем за здравље и судбину мужа и деце. Но, овде постоји једна нијанса – колико год била моћна енергетика жене, фина информација управља енергијом. Женина енергетика је снажнија од мушкарчеве, а он је информационо снажнији ако је његов поглед на свет правиан, а женина енергетика хармонична. Али ако мушкарац има неправиан поглед на свет, жена га својом неправианом енергетиком убија, то јест, он сам добија оно што заслужује.

Питање: У једној књизи говорите да нас свака секунда или приближава или удаљава од Бога, и да смо дужни да непрестано стремимо ка Њему, накупљајући и развијајући Божанску љубав. Шта Ви под тим подразумевате?

Лазарев: Ако посматрамо људске вредности, духовне и материјалне, у крајњој линији, на што финије планове излазимо,

боље видмо како се спајају, сједињују, споља неспојиви моменти. Ако губимо љубав када почињемо да се везујемо за људску срећу, било да је у питању духовно или материјално, значи, што је финији ниво за који смо везани то је опасније. Човек споља може бити веома похлепан, но изнутра је чист, ако је његова енергија љубави велика, и му похлепа неће много штетити. Проблеми се не појављују одмах. То јест, везаност за људску срећу је опаснија изнутра него споља. А пошто се коренови свих вредности налазе у будућности, онда је зависност од будућности семе проблема који затим расте и шири се. Рецимо, рађа се дете, у његовој души је пуно љубави и оно хоће да једе, да има лепу одећу, новац, способности, срећан живот, све то похлепно узима, мисли само о томе и одлично се осећа. Зашто? Зато што има велику резерву љубави. Унутрашње зависности од људских вредности на финим плановима нема. И тако он зарађа у срећу, стреми ка њој и све му иде лако и лепо. Али ако дете не науче да ограничва своје жеље, то јест да не гуши друге да би испунио своје жеље, ако испуњавајући жеље нарушава законе који му помажу да сачува љубав, онда ће свој потенцијал љубви, који га штити и омогућава да ради све то и не страда, брзо потрошити. Понекд су родитељи још пре његовог зачећа, да тако кажем, тај потенцијал већ појели, па се дете рађа са малом резервом љубави. Тада и мала количина новца за њега може представљати опасност. Више или мање срећна судбина донеће катастрофу. Срећан лични живот донеће дивљу љубомору, а затим болести, смрт итд. Шта добијамо? Резерва љубави је мала, зашто? Зато што на финим плановима постоји везаност. Шта се сада дешава са целокупном човечанством? Светске религије су дале човечанству велику резерву љубави и пре неколико хиљада година је постојао велики број људи који су се одрицали од свих људских вредности, претпостављајући им уједињење, отшелништво, одлазак у манастир, сурово самоограничавање. Био сам изненађен када сам сазнао да се до краја прошлог века

прво дете давало у манастир. Какво год да је било – лепо, ружно, способно. Прво дете је морало да отплаћује породичне грехове. То јест, ми не можемо замислити у којој мери су смо били религиозни све до последњих 100-200 година. Светске религије су дале потенцијал, добили смо га и развили. Сада сви мисле само о новцу, о благостању, о испуњавању својих жеља итд. Резерве љубави се смањују. Слични смо детету које је лишено родитељске љубави и свака срећа је за њега опасна. И да би преживело мора научити не само да се ограничи у јелу, у мржњи у амбицијама, у увређености, овде је потребно да научи да себе ограничити на најфинијим плановима. А фини планови су повезани са будућношћу. Значи, овде је потребно научити ограничити себе у страховима, у осуђивању, у унији. Јер то су први знакови везаности, зависности од будућности. А то је много теже него опростити, смањити мржњу или увређеност.

Питање: Како у свакодневном животу човек може развијати Божанску љубав, јер то је некако апстрактна ствар, а живот је брз, ужурбан. Посебно западни технолошки начин живота подразумева губљење много енергије на спољашњи свет, на пример човек мора да прати рачун у банци, да на време плати све рачуне, да не касни на посао и т д. Какве практичне савете можете дати?

Лазарев: Практични савети су веома једноставни. Прво је потребно схватити: ако је западна цивилизација у овом тренутку усмерена на то да лиши човека контакта са Богом, та цивилизација мора бити уништена. Јеврејима је Бог пре 3500 година дао наредбу да један дан у недељи треба посветити Богу, не треба радити, не треба се бавити никаквим пословима, треба мислити о Богу, молити му се. И религија и држава су омогућавале да се размишља о Божанском, зато су Јевреји преживели и сачували се. Ако држава иде у супротном смеру, везујући човека за његове свакодневне проблеме, и

онемогућавајући га да осети у себи Божанско, таква држава се изопачује и пропада. Западна цивилизација, везујући човека за материјалне вредности у тој мери да се плаши да размишља о било чему другоме осим о отплати стана, изопачује се на наше очи. То није стогодишњи или хиљадугодишњи, већ десетогодишњи процес. Значи, прво – то су питања која треба решавати на нивоу државе. Психолози, философи и социолози морају признати да ће, уколико не пронађу законе који ће, ако не обавезивати бар помагати човеку да размишља о Божанском, ова цивилизација пропасти. Сада сваки човек може за себе да пронађе неколико слободних вечери да се позабави својом душом; да се ограничи у јелу, сексу, амбицијма, да се моли, периодично гладује и пости, да схвати да главна вредност није рачун у банци, већ стање душе – која сваки дан може све више да воли и прашта и да се једноставно радује томе што је осећање љубави испуњава све више и више.

Питање: Један доста познат рабин, за време рата, када је видео страдања кроз која је јеврејски народ пролазио, престао је да верује у Бога и рекао да Бога нема, јер да га има не би све то допустио. И заиста је погинуло јако много ортодоксних Јевреја. У источној Европи је било много људи који су поштовали традицију. Где Ви видите узрок? Јер то није била једина катастрофа Јевреја, они су и пре 2000 година били изгнани, чак и сада у својој земљи Израелу, Јевреји живе доста тешко.

Лазарев: Узмимо источно, класично схватање појма карме. Ако Јевреји имају такву судбину значи да су у прошлим животима крали, отимали, убијали, непоштено се односили према другим. То је класична индијска традиција, логично? Али, није било тако. Питање је зашто? Узмимо јудаизам. Бог је конкретно, јасно рекао: „Ако будете испуњавали моје заповести, штитићу вас, истераћу друге народе, помоћићу вам да их отерате и бићете здрави и продужиће се ваши дани“. Управо они који су искрено

веровали су уништени. Питање: где је ту логика, где је правда? Ако ово тумачимо са тачке гледишта класичног јудаизма, нема објашњења. А сада узмимо једну чињеницу. Православље никада није говорило да људи који долазе у православну цркву, могу после тога да се тешко разболе и оду у болницу због психичких проблема и сл. Ја сам о томе писао. Зашто? Зато што тако могу одбити људе. Међутим, суштински је то веома позитиван процес. Ако се човек дубоко у себи окрене и крене ка љубави, у свакодневном животу долази до снажних удара и сукоба, човек може и да умре на крштењу при контакту са Божанским. Даље, православље није говорило ни о томе да су многи монаси, када су почели да се моле дуго, лудели, разбољевали се и умирали. То је чињеница. Читао сам књигу Силуана Атонског у којој описује те проблеме. Књигу није издала православна црква па се зато у њој и налази тако занимљива информација. Шта нам то говори? То говори да процес стремљења ка Богу није шетња, већ опасан процес. И то процес који у којем је потребно испуњавати и разумевати одређене закономерности. Када се св. Силуан Атонски обратио Богу, добио је одговор: држи ум у аду. Помислио је да луди, почели су проблеми. А шта то значи? (ово је моја интерпретација) То значи да када кренеш ка Богу излазиш на фине планове, а фини планови су повезани са основама људске среће. Они су повезани моментима највиших жеља и свешћу. Значи, када идеш на молитву, треба знати зауставити свест(ум). Зауставити своје жеље, намере, циљеве. Ако то не учините, може бити опасно. У тој књизи још пише: „Треба зауставити своје помисли, јер помисли су опасне за онога ко се моли.“ Шта је то помисао? То је циљ, то је жеља, то је будућност. Говорећи обичним језиком, језиком мојих истраживања, човек који почне да се дуго моли Богу, лети у будућност. Код њега се долази до повећавања контакта са будућношћу. Потребно је зауставити свест и жеље, оно што везује са будућношћу – циљеви, помисли, намере, жеље. Идемо даље. Зашто су људи који су се непрестано

молили Богу, тако строго односили према себи? Готово да су се мучили? Кажу, зато што су видели да им то помаже. Поставимо друго питање: Може бити да они другачије нису ни могли? Нисте размишљали о томе? Зашто монах што се више моли, што је духовнији, зашто себе често све више мучи? Чврсто је себе држао уздама? Што је снажнији контакт са будућношћу, јача је везаност за људско и због тога човек треба да се оштрије односи према себи. Иначе ће доћи до везаности и његова душа може имати проблема, па се може разболети и умрети. Зато су многи свеци били принуђени да себе окују у ланце, да практично не спавају, клече на коленима итд. Човек који се приближава највишим духовним вредностима кроз молитву пролази кроз много већу опасност од оног који једноставно ради, бави овоземаљским пословима итд. То јест, стремљење према Богу је врло озбиљан и опасан процес који отвара огромне могућности, жеље, способности, развитак интелекта, духовност, и свега другог. Значи да би кренуо ка Богу, да би сачувао то стремљење, треба периодично доводити своју душу у ред унижењем тела. Значи, ако узмемо јеврејски народ, онда опет, те велике истине које су биле саопштене пре 3500 година, биле су неопходне, разумне, логичне итд. Поставља се питање: Зашто се појавио Христос? Зашто је, понављајући све оно што је већ речено пре њега, почео да говори о још нечему? Зашто прва заповест почиње: „Блажени су сиромашни духом?“ Значи, веровтано нешто у јудаизму није било сасвим решено. Ако само површно анализирамо можемо видети да у јудаизму није затворена тема духовности. Како превладати зависност од духовности? Јудаизам не даје решење за то. Не даје ни хришћанство, но хришћанство даје схватање да духовност није главни циљ. Кроз Христа „не мислите о сутрашњем дану“, „блажени су сиромашни духом“. Духовност иде преко књига, преко контакта са људима. Значи ми можемо рећи да тема зависности од духовности, од будућности није затворена. А да би физички

преживео јеврејски народ мора да пролази кроз чишћење душе, периодично. То јест, кроз велика понижења судбине, тела, живота, чега год. Ако узмемо у обзир да се енергетика јеврејског народа у значајно мери појављује као родитељска савременој цивилизацији, можемо донети одређени закључак. Да би преживела цела цивилизација душа јеврејског наорда мора сачувати контакт са Богом, то јест, она се мора очистити. Ако не буде ситематског превладавања зависности од духовности, од будућности, јеврејски народ је осуђен на непрестано унижење судбине, тела, достојанства...

Питање: То јест, главни проблем Јевреја је њихова везаност за будућност, за духовност?

Лазарев: Посматрао сам једну жена која има веома религиозну кћер. Рекао сам јој да се по енергетици њене кћери види да је религија за њу заштита. Бог је обећао заштиту, обећао дуг живот итд., ако верујем у Њега, испуњавам све што је прописано, апсолутно ништа не радим за шабат, једем само кошер храну Бог ће ме заштити. Шта значи тај израз? Пре 3000 година то је функционисало и функционисало је правилно. Шта данас означава тај израз? Човекова енергетика је постала много снажнија. Када човек каже „Бог мене штити“, значи када се моли Богу, на шта се у том тренутку концентрише? На живот, на своје жеље. Моје жеље да будем спашен, да добро живим биће испуњене. Шта, дакле, добијамо? Они који се данас моле су ортодоксни. Када се моле, они су уверени да ће Бог испунити њихове жеље, да ће их заштити. Значи, када се моле Богу, они се све више моле за свој живот, за своје жеље. То је оно што ја зовем повећавањем зависности од људског. То јест, при молитви се не ставља у страну тема жеља, тема живота, тема будућности. Бог је дужан и у будућности да ме заштити. Колико год чудно изгледа, Бог штити и спасава јеврејски народ управо погромима и понижењима. Да их нема, Јевреји би нестали са лица земље.

Питање: Имам једно лично питање. Доста дуго сам живео у индијском храму, као монах. Правила која тамо владају су доста сурова. И данас се придржавам неких заповести. Ви сте рекли: што је човек ближе Богу, више се мора одрицати од људског. Но, пре три године посаветовали сте ме супротно, да морам живети свакодневни, материјални живот.

Одговор: Ви сте били јако близу духовности, а не Бога. Постоји једна заједничка црта код Јевреја – повећани прагматизам. Сви банкари су Јевреји. Зашто? Зато што имају огромну практичност, никаквог идеализма, чврст, чист прагматизам. То је такође велики таленат – бити потпуни реалиста. Банкар мора бити апсолутни реалиста. Узмимо руског човека: они има своје идеје и иде да их оствари како год. Јевреј ће рећи: „у реду“ и урадиће управо оно што је потребно. Зашто? Зато што је Јевреј много већи прагматик него Рус. Руси све време лете у идеје, комунизам итд. Питање је зашто? Откуда потиче такав прагматизам јеврејског народа? Зашто су сви банкари Јевреји? Зато што човек везан за духовност мора да се уравни одлазећи у материјално. Тако долази у божанску златну средину. Она обухвата и материјално и духовно. Према томе, када је јеврејски народ сувише везан за духовност, да би преживео, истовремено се мора бавити и прагматичним стварима, новцем, бизнисом, било чиме. То га такође, у неком степену спасава. То јест, са једне стране прагматизам, приземљеност, спасавају, но исти тај прагматизам и приземљеност, када пређу неку одређену границу, почињу да сакате човекову душу. Док прагматизам уравни његову повишену духовност, то је добро. Међутим, када прагматизам постане похлепа, грамзивост, човек почиње да се изопачује јер није више реч о одрицању од духовности, о њеном уравнивању. То јест, човек треба да наизменично стреми ка духовном или материјалном, да би доживео, осетио Божанско. Раније се човек рађао у Индији и живео само духовно, онда се рађао у следећем животу у

Америци, у европској цивилизацији и живео само материјално. Посматрао сам једног будисту. У прошлом животу је био окорели лопов-цепарош. Зашто? Потребно је постићи равнотежу. Говорио је да је живот бесмислен, безначајан, држао се строгих принципа. Дакле сада се утопио у потпуно супротно стање. То је оно што се зове средина, упросечавање.

Питање: Где је та граница између духовног и Божанског? Људи који одлуче да иду Богу, где да оду? Код специјалисте? То јест, свештеника? Но, како Ви често кажете, свештених их може врло често усмерити према духовности, а не Богу?

Лазарев: Када је човек спреман да нешто изгуби, лакше му је да осети Божанско, и тада је спреман да изгуби људско. Шта значи губитак духовности? То значи опростити ономе ко вас је издао, то значи спокојно се односити према краху својих циљева и нада. То је умеће ограничити своје жеље у јелу, у неким плановима, итд. То јест, највише жеље треба подржавати, а оне повезане са послом, како другога оштетити, преварити треба ограничавати. Дакле, тада могу прихватити крах будућности, крах морала, крах духовности, нада, циљева, жеља, чувајући у себи љубави и добродушност. Са разумевањем, које је такође неопходно, као и губитак новца. И онда, периодично губећи све то, али никада не губећи осећање љубаве, постепено почињем да осећам љубав као реалност, а духовност и материјално као илузију. А за то је потребно и непрестано лично стремљење ка љубави и Богу. Јер када се човек бави испуњавањем неких ритуала и сл., одлази у једну или другу страну. Љубав је тако устројена да је ритуали не јачају. Могуће је створити основу за њу, али само лично стремљење ка љубави може донети осећање љубави у пуној мери.

Питање: Стиче се утисак да пут ка љубави, ка Божанском, нужно води у врлудање од материјалног ка духовном и обрнуто. Зар није могуће изабрати неки средњи пут, без врлудања? Јер Ви сте неколико пута говорили да када идемо ка љубави, ка Богу,

то значи да идемо синусоидом, то јест бацамо се час тамо, час онамо. Да ли сам правилно разумео?

Лазарев: Ствар је у томе да тема врлудања није актуелна. Ствар је у томе да су се раније физичко и духовно јако разликовали. Конкретно, човек духован седи, а трговац који тргује свилом згрће новац и са великим стомаком седи и пије вино. Сада научник може зарадити огроман новац и постати бизнисмен. Сада трговаци и индустријалаци могу седети и читати књиге посвећујући се истраживању духовних светова. Као што су говорили у социјализму „треба избрисати разлику између умног и физичког рада“. Дакле, новац, капитал, материјалне и духовне вредности данас се мало разликују. Да би данас имали материјално богатство морате бити духован човек. Потребно је да сте образовани, да имате добар нервни систем, знање. Ако је раније то човек имао у прошлим животима, сада, развијајући себе, стекавши образовање, развијајући свој интелект, на томе ће зарадити велики новац, на својој духовности. Дакле појмови „духовно“ и „материјално“ су престали да буду антагонисти као што су били. Ако правилно говоримо о синусоиди, онда је заправо реч о периодичном утапању у људско и одвезивању од њега и усмеравању ка Божанском. Тако је правилније. То јест, човек мора периодично да пронађе време да мислим само о Божанском и да стреми ка њему, стварајући пратећи фон – усамљивање, гладовање, одвезивање, искључивање од свих проблема.

Питање: Гворећи о томе, сетио сам се Ваше изјаве да „у наше време човек мора бити истовремено и светац и бизнисмен“ Шта то значи? Како се то практично може спровести?

Лазарев: На западу су бизнисмени. То су људи за које је рачун у банци и непрестана отплата станова све у животу. Ако код њих не буде усмеравања, стремљења ка Богу, доћи ће до пропасти западне цивилизације. Значи, они морају да нађу време да не

мисле само о становима. Зашто је у СССР-у дошло до експлозије научних истраживања и уметности? Зато што је човек могао да не размишља да ли ће платити за стан или неће, знао је да од глади неће умрети. То јест, нека минимална заштићеност му је омогућавала да се не узнемирава. На западу такође постоји заштићеност, но тамо је човек економски заробљен, тамо постоји духовно ропство. У Совјетском Савезу човек је имао врло мало новца, но могао је да не размишља о отплати стана, а на западу човек има много новаца, но он само размишља како да отплати стан. То јест, као да је заштићен, али је та заштићеност илузија, она је само спољашња. А унутра, у себи, он је роб свог стана, свог банковног рачуна. То јест, његова душа је везана за новац. Према томе, да би преживела западна цивилизација мора да створи такву економију, која ће омогућити човеку да се периодично позабави својом душом. Економију која ће га избавити од непрекидног страха за свој стан и сл... Да, страх за свој стан, страх од незапослености итд, дају радна места, интензивирају рад, но ако пређу одређену границу и почну да штете души, тада та висока технологија запада и огромна продуктивност постају самоубиствени. То можемо видети по америчком начину исхране. Све је чисто, високотехнолошки, али храна је ужасног квалитета, храна је генетски модификована, са огромним додацима хормона, хемије итд. Американци све то једу. То јест цивилизација која престане да испуњава Божанске законе, почиње непретно да убија себе преко својих бизнисмена, научника, и тд.

Питање: Сећам се да сте говорили да је сада на западу много више људи који су споља врло везани за новац, а унутра, у себи су идеалисти. У подсвести, јако су везани за духовно?

Лазарев: Рекао сам да дете може мислити и о новцу и о бомбонама, може размишљати и о способностима и све ће бити добро. Но, када прође период развитка, у почетку долази до

спољашње зависности, материјалне, а затим она одлази на fine планове, на духовност. И када уђе на духовне планове, то већ говори да човек стари, да је време да умире. Ово се односи и на цивилизацију. Наша цивилизација је везана не само за материјално, већ и за духовно. Како се то испољава? Узмимо ислам у коме су идеје изнад живота, изнад праведности, изнад свега, управо је то тема приоритета духовног, залепљености, везаности за духовност. Ово говори да у нашој цивилизацији постоје одређени, доста приметни, моменти старења. Ово говори о томе да ће процес превладавања зависности од људске среће, бити доста тежак. И зависност од духовних момената је много опаснија него зависност од физичких, материјалних.

Питање: Многи људи често мисле да ако се човек бави неким духовним истраживањима, консултацијама, да за то не треба да узима новац. Ви се последњих година бавите искључиво духовним ствима и целим својим животом доказујете да идете ка Богу и помажете другима. Но, Ви узимате новац, и многи људи, посебно у Русији, не разумеју како узимате новац и то доста новца?

Лазарев: Почећу одређивањем мога статуса. Ја сам психолог, професионалац, који се бави психолошком помоћи људима. Убеђен сам да та помоћ не може бити компетентна и реална, уколико код човека не дође до промене карактера. Као психолог сам схватио, да промена карактера није могућа без појма „љубав према Богу“. Дакле, ја се бавим својом професијом, психолошким консултацијама и тема мога дипломског рада је била: „психолошке консултације и психолошка корекција“. И као специјалиста узимам новац за пријем пацијената. Учитељ који предаје у школи или институту такође се бави духовном праксом, он преноси знање. Лекар, који лечи, помаже људима, спасава им живот. Значи, шта добијамо? Да лекаре, психологе, учитеље не плаћамо, јер се баве духовном праксом? То је прво.

Друго – постоји још један разлог. Када се човек бави духовном праксом, може се везати за духовност и тада се његова зависност од људског појачава. И ако он удобно живи и зарађује новац, тада ће за њега бављење духовном праксом постати све опасније, логично? О томе сам вам сада све време говорио. Ако то посматрамо механички, са чисто духовне стране све је савршено праведно. Но, са моје тачке гледишта постоји неколико нијанси. Прво – сматрам себе научником, истраживачем, психологом. Друго – то нагомилавање, појачавање везаности за људско, које се дешава код људи који се баве духовном праксом и оних који се моле, затвара се (уравнотежује се) или сирмаштвом, самомучењем или снажним самоограничењима или перодичним веома великим губицима, психолошким, физичким итд., систематским ограничавањем те везаности. У својим књигама не описујем како мене одвезују, то је лична ствар – то је прво. Друго – писао сам већ, да сваки пут када пишем књигу, почињу да ми се дешавају врло опасне, смртоносне ствари, догађаји – катастрофе, хаварије, губици, издаје, то је такође чистка, чишћење. И даље, ја се трудим да систематски смањим везаност, зависност од људске среће у сваком виду и у духовном и у физичком, кроз разумевање, кроз љубав према Богу. Шта се тада може дести? Тада се човек може бавити духовном праксом, пре свега може схватити да је она опасна и при томе може имати новац. На западу, у Америци, они који се баве духовном праксом су, као што знате међу најбогатијим људима. Али не мислим да им је то корисно. Зашто? Зато што док имају потенцијал љубави, нису везани; чим се љубав смањи тада долази до везаности за духовност и тада је опасно имати новац. За човека који је везан за духовност је опасно да има материјално богатство јер ће му, пре или после, донети проблеме. По чему ја знам да је за мене пријем клијената опасност? Мој духовни ниво који сам достигао кроз

истраживања је двострука опасност. Мој ниво благостања је такође доста озбиљна опасност, ја то разумем. Човеку понекад штети када не схвата да су за њега и новац и духовност и људска стабилност, опасни. Када то схвата, тада то може превладати. А и времена свеједно мењају, па духовно и материјално постају све ближи. И сада када неко хоће да проповеда мора да закупи салу, да плати, да поднесе извештај пореској служби итд. Овде се већ укључују неки други закони, који су адекватни данашњој ситуацији. Да не зарађујем кроз пријеме клијента, да не добијам новац од књига које пишем, бавио бих се нечим другим. Сви хоће да човек који се бави духовношћу оре за њих, да ризикујући свој живот добија нову информацију, а онда го и бос иде и даје вредне савете како да постану здрави и богати и да уз све то остане сиромашан. Та жеља да се добије нешто бесплатно је опаснија од свга. Човек неће да заради. Знање такође треба зарадити. Они који су добили езотерична, скривена знања, годинама су седели у рупама, постили у пустињама, мучили себе, па тек онда добили највишу информацију. Сада људи имају много веће могућности. Не мучећи се, не пролазећи 10-20 година посвећености циљу, а плаћајући неку суму, могу добити знање, али они неће. Дакле, исто је као и пре. Човек долази и каже: „упути ме у највиша знања, али извините, не могу да гладујем и не могу да идем у пустињу. Трговаћу свилом, јести и пити вино, а Ви ме упутите у највише знање“. Неће проћи. Да би нешто добили морате нешто жртвовати. У тој истој Русији, поправка једног зуба кошта 100 долара, а консултације код професора коштају 300-400 долара више него пријем код мене. Но нико се не чуди зашто лекар за консултацију добија 300-500 долара, и ако уз то препше и неко минимално лечење, то ће изаћи неколико хиљада долара, нико том лекару не приговара, нико му не замера. Дакле, на шта смо се навикли? Навикли само се да главну, највреднију информацију добијамо бесплатно. Тако и јесте, моје књиге су

најевтиније у Русији. Предавања су скупља, пријем још скупљи. Све је логично.

Питање: Слажем се са вама. Могу додати да ако одредиш неодговарајућу цену људи то неће ценити. На пример, друговима урадим консултацију, сретнемо се кроз годину дана. „Да ли си почео да читаш, да радиш на себи?“ Не. Али ако човек дође код тебе и плати пуну цену, почеће да цени твој рад и врло ће се озбиљно односити према информацији коју од тебе добије.

Лазарев: Један познати лекар ми је рекао у приватном разговору: „Хоћеш ли да ти откријем главну тајну мога лечења?“ Он је сјајно дијагностиковао и бавио се рефлексотерпијом. „Открићу ти једну од својих тајни. Ставим неколико игли и човек престане да пуши.“ Питам га: Која је та главна тајна, у коју тачку треба ставити иглу? А он одговара: „Рећи ћу ти која је главна тачка – то је клијентов новчаник. Што му више новца узимам, већа је вероватноћа да ће престати да пуши. Када плати толико новца, после тога ће сигурно престати да пуши.“ Дакле, свет је устројен врло једноставно. Ко се разбољева. Онај који има мало енергије. А ко има мало енергије? Онај ко је навикао да не даје, већ само узима. То је цела шема. А онај који је навикао да узима хоће да узме што више и да плати што мање. Такав човек ће увек имати замерке, колика год да је цена карте. Такви људи, по правилу неће да раде на себи, али хоће да извуку максималну корист. То је донекле социјалистичка психологија која је учила да се отима од богатих. То што је богаташ вредан, паметан, оре цео дан, никога не дотиче. Тек касније, када је већ зардио богатство и када је оно почело да ради за њега, после тога је почео да се квари, да. Но, сви виде крај тог процеса. Нико не види почетак процеса, како је он постао богат. И када главна идеја није створити, већ украсти, отети, та идеја је одрицање од љубави. Да би створили морамо

имати енергију. А енергија долази кроз љубав. Да би украли, није потребно љубави, зато је потрошачка психологија, антибожанска психологија. Зато ти људи не разумеју оно што говорим и увек ће бити у опозицији према мени, то је потпуно природно.

Питање: Говорили сте да су данас сви процеси убрзани. Човек може врло брзо да створи и добро и лоше. Да ли сам правилно разумео?

Лазарев: Када се два временска тока, две супротности сједине, долази до наглог убрзања свих процеса. Сада се два временска тока – будућност и прошлост, источна и западна цивилизација сједињују. И то можемо видети по појачаним конфликтима на Блиском Истоку. Управо ту долази до додирвања, повезивања западног и источног мишљења. Постоји још једна момент. Рецимо, човек се моли Богу, и код њега се појави везаност за духовност, човек стари, и у њему се појављује везаност за духовност. Значи, молимо се Богу и брже старимо – ето такво питање могу људи поставити. А овде је унеколико другачије. Када се човек моли Богу, код њега се повећавају резерве љубави и из те љубави се повећава количина доховности и пошто се она повећава могуће је везати се за њу. Када човек стари, његова духовност се не повећава, он просто стари и почиње да се везује за њу. Ево о чему је реч. То јест, у оба случаја можемо регистровати зависност од духовних вредности, но она изгледа другачије. У једном случају је то развитак, а у другом – деградација.

Питање: А како ви практично видите Пут? На пример, човек је узео, прочитао Ваше књиге, пре тога је или повремено практиковао неке црквене обреде, или уопште није веровао у Бога. Шта би Ви таквом човеку саветовали – одакле да почне?

Лазарев: Да не жури, да се не предаје, да се не плаши. Да не жали за прошлошћу. Да научи да воли себе и ближње. Да не

мисли лоше о себи и другима, да не осуђује. Ово је основа, за почетак. Правила саобраћаја почињу тиме шта не треба да се ради, а онда шта треба. Дакле, у почетку треба урадити елементарне ствари, које су врло једноставне за објашњење. Не убијај у себи љубав. Не одричи се љубави. А онда можемо говорити о томе како то осећање повећавати и шта даље радити. Периодично постити, гладовати, уздржавати се, посебно током пролећа. То је стварање оне основе, када замиру људске функције, па је, значи лакше осетити у себи Божанско. То је оно што се зове здравим начином живота. Пре свега здрав начин живота јесте смирење, ограничење, својих жеља, свога благостања, својих жеља и духовних стемљења. То је први разред. Човек треба у почетку да створи минимум за живот, а онда да види шта даље. Осетити да је могуће бити добар, да треба умети волети човека са свим његовим недостацима. Треба васпитавати и себе и друге. Смисао васпитавања је помоћи човеку да осети ту љубав. Значи, за то је потребно понекад ограничити његове жеље, негде зауставити његов безобразлук, понекад му помоћи, бритнути се, охрабривати. То јест, увек треба почети од елементарних ствари. Иако тако не изгледа то је тежак и дуг пут. А тек касније можемо говорити о највишим темама.

Питање: Често говорите да треба мирно прихватити тешкоће. Човек се посебно проверава у критичним ситуацијама. Веома је тешко реаговати без икаквих емоција на неке догађаје. Жене су по природи емоционалније од мушкараца. Тешко је не реаговати када умре блиска особа или ако те блиска особа изда. Тешко је бити робот.

Лазарев: Погледајте, ако човек не реагује на стрес код њега се јавља програм самоуништења. Никад нећемо добити работа. Ако не одговори, биће самоубица. Значи мора постојати реакција на болан догађај. Логично? Рецимо, умрла је блиска особа, каква је

реакција свих људи? Самоубилачка. Зашто? Шта се може учинити? Човек одговара: „Ништа не могу да урадим“. Значи, негде та експлозија енергије мора да оде. Куда ће отићи? На самоубиство, на сажаљење. Логично? Ако човеку кажеш: „Не треба убијати себе. Та експлозија енергије која у теби постоји може се усмерити на стварање.“ Он ће питати: „Шта да урадим?“ Тада му можеш објаснити: „Душа умрлог је повезана са твојом душом. Ако осећаш униније, штетиш и својој и његовој души. Значи прво – не треба да осећаш униније, већ да души умрлог даш више љубави. Зато мораш ограничити себе. Због тога и постоји жалост. Шта је то жалост? То је ограничавање себе. У јелу, у радости, у жељама. Ограничење, али због чега? Да би се лакше осетили љубав. Ако се жалост претвори у униније, то је супротна реакција. Значи, смисао жалости јесте ограничити себе у људском, осетити у души Божанску љубав и испунити душу љубављу, помоћи души умрлог. Да ли је то конкретно деловање? Да! То је тешко остварити? Врло тешко! За то је потребно много енергије? Веома много. Значи, енергија неће отићи на самоубиство и рушење, већ на стварање. Значи у сваком кофлику (смрт другог човека је такђе конфликт) можемо трошити енергију на стварање или рушење. Издао ме је близак човек, питам себе, зашто ме је издао? Значи, вероватно сам се везао за морал, идеале, значи нешто у мојој души није у реду, значи дужан сам да себе доведем у ред. Значи енергија не прелази у мржњу и жељу за уништењем, већ у стварање. Треба довести себе у ред, морам му помоћи да ме више не издаје. То јест, неки систем ограничење може бити примењен према човеку који ме је издао. За њега ће то такође бити васпитавање, јер ако охрабрујем његову издају, може још ниже пасти, може му се издаја свидети. Ето о чему је реч. Значи морам васпитавати и себе и њега. То је тешко? Да врло тешко. То је губитак енергије, огроман губитак енергије. То је стварање? Да! Значи није реч о прихватању? Шта је прихватање? Ако не прихватам трауматску

ситуацију, значи ја не прихватам њен Божански смисао. Ако се ослањам на Божанску вољу, прихватам Божански смисао, значи ограничавам своју вољу, своје жеље, које хоће само једно – да се осветим, да се увредим, да се вежем. Тада моја заштита неће постати освета, већ васпитавање. Значи, потпуно прихватајући ситуацију у себи, прихватајући је као очишћење моје душе, не значи да немам право да делујем. Та ситуација ме чисти, значи, други начин чишћење за мене нису наши. То је принудно очишћење, а сада ћу се добровољно чистити, мењајући себе. Шта то значи променити себе? То је такође заштита. Мене може неко да убије. Ако се изменим, моја енергија ће се изменити и неће ме убити. Ја се штитим тако? Да! Могу се заштити и на други начин – рецимо да убијем онога које агресиван према мени, могу се заштитити мењајући начин понашања, а могу се променити дубоко у себи. То су све заштите, различите форме заштите. Зато човек, који је навикао да иде ка љубави, примењује оне системе заштите (реакције на бол), који су најперспективнији. То јест, он не бежи од бола, већ схвата да у болу постоји стваралачки смисао, бол му је неопходан, но неопходан му је као знак. Да би се променио он смањује ту количину бола. Човек схвата да уколико неће добровољно да се мење, помоћи ће му принудно. То је потребно? Да! Да ли је потребно само јодом мазати? Не! Не треба дозволити да се појаве чиреви и ране. Зато је потребно не вређати се, не бити љубоморан и правилно јести. То је сва мудрост.